

valabile întotdeauna ? Există o ciudăţenie acolo jos, pe care nu crezuse că o s-o vadă vreodată pe un stadion. Ăstia iau un eveniment respectat de când lumea şi îl tot repetă şi-l repetă până când iese ceva nou pe lume.

Să ne uităm la fata din primul rînd, cam a douăzecea pereche de pe partea stîngă. Reglează lentila stîngă şi apropie imaginea cu putere maximă, sperînd să-i distingă tinerei trăsăturile prin vălul de mireasă.

Mai sînt multe perechi care vin pe pistă şi se grupează în coloană, deşi „coloană” nu este tocmai termenul potrivit. Nu ştie cum să-i numească. Şi-i imaginează zîbind uniform, forţîndu-şi faţa ca la spălatul pe dinţi dimineaţa. Mirii în costume albastre identice, miresele în rochii din mătase şi dantelă. Maureen priveşte în jur, la oamenii din tribună. Părinţii sînt destul de uşor de depistat, iar unii sînt vînători de senzaţii răspîndiţi pretutindeni, pierd-vară obişnuiţi, alţii pătrunşi de mister, stau deoparte, cu ochii ţintă, alertaţi în secret, oameni care par să poarte tot ce au, îmbrăcaţi în veşminte cu piese lipsă, oraşeni nomazi mai ciudaţi decît ciurdarii din Sahel, care, cel puţin, apar pe canalul cu filme documentare. Nu există taxă de intrare şi bande de băieţi se plimbă de colo-colo cît vezi cu ochii, dînd drumul la petarde ce pocnesc groaznic de tare, butoaie şi cutii de conserve cu pulbere care bubuie de-a lungul rampelor de ciment, făcîndu-i pe oameni să schiţeze involuntar gesturi de autoapărare. Maureen se concentrează asupra părinţilor şi a rudelor, observînd cum cîteva dintre femeile îmbrăcate în cele mai bune rochii, cu corsaje albe şi cu feţele bine fardate, fac ochii mari. Îi explică lui Rodge că mulţi schimbă între ei priviri. Nimeni nu ştie cum să reacţioneze şi aşteaptă sugestii. Rodge nu se dezlipeşte de binoclu. Sînt şase mii cinci sute de perechi şi fiica lor se află undeva acolo jos, gata să se mărite cu un bărbat pe care l-a cunoscut acum două zile. Este japonez sau coreean. Rodge n-a reţinut exact. Şi tipul nu ştie decît opt cuvinte în engleză. El şi Karen au vorbit prin intermediul unui interpret, care l-a învăţat cum să spună *Hello*, este

marţi, iată paşaportul meu. Cincisprezece minute într-o cameră goală şi iată-i legaţi pe viaţă.

Îşi plimbă binoculul peste mase, mulţime, mişcare, comunitate, peste tot ceea ce urmează. S-ar simţi ceva mai liniştit dacă ar găsi-o.

— Ştii cum e ? întreabă Maureen.

— Lasă-mă să mă concentrez.

— Este ca şi cum au pus asta la cale doar ca să-şi facă rudele să se simtă cît mai prost.

— Putem să ne vîităm destul la hotel.

— Nu fac decît să constat asta.

— Ți-am sugerat, nu-i așa, să rămîi acasă ?

— Adică să nu fi venit ? Ce scuză aş fi avut ?

— Văd o mulţime de feţe care nu par americane. Îi trimit în misiune. Or fi crezînd că am trecut la statutul de țară mai puţin dezvoltată. Sînt aici să ne arate calea şi lumina.

— Şi să facă investiţii serioase. Pe urmă, rămînem să vedem şi un meci ?

— Lasă-mă să văd. Vreau s-o găsesc.

— Sîntem aici. Putem să şi profităm de ocazie.

— Absolut incredibil. Treisprezece mii de suflete.

— Ce-ai de gînd să faci cînd ai s-o găseşti ? Să-i faci la revedere cu mîna ?

— Trebuie să ştiu dacă e aici, zice Rodge. Vreau să strîng dovezi despre ceea ce se petrece aici, e bine ?

— De fapt, asta e. Dacă pînă acum n-a fost vorba de adio, de-acum gata.

— Maureen, taci din gură.

Din loja orchestrei se răspîndeşte peste tot stadionul marşul lui Mendelssohn, ecoul său fiind întrerupt doar de trecerea rîndurilor. Drapele umflate peste tot. Perechile binecuvîntate privesc spre mijlocul terenului, unde adevăratul lor tată, Maestrul Moon, stă în trei dimensiuni. Se uită în jos la ei dintr-un amvon aşezat pe o platformă de argint şi carmin. Poartă o robă de mătase albă şi o coroană înaltă, împodobită cu irişi stilizaţi. Ei îl cunosc la nivel molecular. Trăieşte în ei ca nişte lanţuri de materie care le stabileşte propria identitate. Este durduliu şi l-a văzut

pe Iisus pe o colină. Și-a petrecut nouă ani rugându-se și a plîns atît de mult și atît de tare, încît lacrimile sale au format băltoace și s-au scurs prin podea în camera de jos și s-au infiltrat în pămînt prin fundația casei. Perechile știu că există lucruri pe care el trebuie să le lase nerostite, cuvinte al căror impact planetar nimeni nu ar putea să-l suporte. El este secretul mesianic, cu o înfățișare oarecare, pielea lui ca bronzul oxidat de vreme. Cînd comuniștii l-au trimis într-un lagăr de muncă silnică, ceilalți deținuți știau cine e, pentru că îl visaseră înainte de a ajunge el acolo. Le dădea celorlalți jumătate din rația lui de hrană și nu slăbea. Muncea șaptesprezece ore pe zi în mină, dar totdeauna găsea timp să se roage, să-și păstreze trupul curat și să-și bage cămașa în pantaloni. Perechile binecuvîntate mănîncă hrană pentru bebeluși și-și dau nume infantile, fiindcă se simt atît de neînsemnate în prezența lui. Acest bărbat care a trăit într-o colibă construită din conservele armatei americane și este acum aici, în lumina soarelui american, vine să-i conducă pînă la sfîrșitul istoriei omenirii.

Miresele și mirii fac schimb de verighete și jurăminte, și mulți oameni din tribună fac fotografii, stînd pe intervale sau înghesuindu-se la gard, încercînd să formuleze un răspuns sau să-și făurească o amintire, încercînd să neutralizeze evenimentul, să-l golească de straniu și de putere. Mentorul intonează ritualul în coreeană. Perechile se grupează lîngă platformă, iar el împrăstie apă peste capetele lor. Rodge vede cum miresele își ridică vâlul și își reglează repede binoclul. În același timp simte o detașare crescîndă față de evenimente, o tristețe a sufletului. Apoi privește și cugetă. Cînd Bătrînul Zeu părăsește lumea, ce se petrece cu toată credința neconsumată? Privește fiecare față dulce, față rotundă, lungă, diformă, întunecată, urîțică. Sînt o națiune, presupune el, fondată pe principiul crezului liber. Vorbesc o jumătate de limbă, folosind un set de termeni elaborați și de repetiții goale. Toate lucrurile, suma celor cunoscute și adevărate, se rezumă la formule simple, copiate, memorizate și

difuzate. Urmează drama rutinei mecanice, interpretată cu figurine vii. Îl înspăimîntă pierderea proporțiilor și a intimității, felul în care dragostea și sexul se multiplică, coloanele nesfîrșite și mulțimea modelată. Ceea ce îl sperie este masa de oameni transformați într-un obiect sculptat. Este ca o jucărie cu treisprezece mii de piese, scoasă la plimbare, un lucru inocent și, totodată, amenințător. Își ține binoclul pregătit, simțind acum o ușoară disperare, nevoia de a o găsi și a-și reaminti cine este ea. Sănătoasă, inteligentă, în vîrstă de douăzeci și unu de ani, serioasă, conștientă de sine, suflet sensibil și bogat, iată cîteva particularități pe care nu i le va lua nimeni niciodată. Sau astfel speră și se roagă el, mirîndu-se de puterea rugăciunii lor comune. După ce pleacă Bătrînul Zeu, ei se roagă la muște și la dopuri. Groaznic este că îl urmează pe acest om pentru că le dă ceea ce le trebuie. Răspunde năzuințelor lor și îi despovărează de voință și de gîndire independentă. Li se vede fericirea pe față.

În jurul marelui stadion, pe terenul viran închiriat, se întind mile întregi de delir, bărbați rezemați de zidurile clădirilor părăsite, canapele arzînd în parcuri — există un sens în psalmodierile acestor mii de suflete, temerea că viitorul nu așteaptă și îi amenință, că sînt înconjurați de semne prevestind sfîrșitul lumii. Și iată că aici, în mijlocul acestui corp înconlat, cu părul lung și drept, înghesuită, stă Karen Janney, ținînd în mîini un buchet de iasomie și gîndindu-se la furtuna care se apropie. Așteaptă să treacă prin dreptul Mentorului și îl vede cu ochiul plutitor al mulțimii, inseparabil de propriul ei organ vizual, dar mai vigilent și în stare să perceapă mai adînc. Se simte perfect, iradiată de bunăstare. Se simt cu toții la fel, tineri din cincizeci de țări, imunizați împotriva limbajului individual. Uită cine sînt în hainele lor, lăsînd în urmă toate judecățile mărunte și toate suferințele trupesti: nesfîrșita listă zilnică de gingii inflamate, ceață transpirată și nevoia de urinare, nelipsita ghiorăială a măruntaielor, frisoane și ticuri de moment, umezeala nesănătoasă dintre degetele de la picioare, spasmul adînc de lîngă omoplatul

împovărat de răfuiala mortală. Toate-s depășite acum. Ei stau și cîntă, fortificați de fluidul versurilor.

Karen aruncă o privire către Kim Jo Pak, cel cu ochii blînzi și durduliu, în costum nou și pantofi cu vîrfuri pătrate, soț pentru eternitate. Știe că părinții ei lumești sînt undeva în tribune. Știe ce spun, le vede gesturile și mina. Tata încercînd să-și folosească logica de colegiu ca să extragă vreun sens. Mama avînd privirea unui animal hăituit, care a fost lăsat pe pămînt să sufere. Sînt toți în jurul nostru, mii de părinți, înfricoșați de intensitatea noastră. Asta-i înfricoșează. Noi credem într-adevăr. Noi chiar credem. Ne cresc întru credință, dar cînd le arătăm credința adevărată, ei cheamă psihiatrul și poliția. Știm cine este Dumnezeu, Asta ne face nebuni în lume.

Judecata lui Karen are momente cînd o ia mai încet, virînd înspre seturi de cuvinte întregi. Acestea iau o formă cîrnă, caraghioasă, de engleză vorbită rudimentar de vreun asistent de-al Mentorului.

Au parte de Dumnezeu o dată pe săptămînă. Nu înțeleg. Trebuie să ne sacrificăm împreună. Să construim cu mîinile lăcașul Domnului pe pămînt.

Karen îi spune lui Kim :

— Aici joacă Yankees.

El o aprobă dînd din cap și zîmbește absent. În privința lui, nimic n-o izbește mai mult decît părul lui negru ca cerneala, strălucitor, ce-i amintește de personajele din benzile desenate pe care le citea duminica. Este lucrul care îl face real în ochii ei.

— Baseball, zice ea, folosind termenul pentru a însuma o sută de abstracții fericite, teme care pîlpie de viață în strigătul mulțimii, simetrie de diamant în rămășițele unei alunecări. Cuvîntul are rezonanță dacă ești american, un sens de inimă împărtășită și învățătură intraductibilă. Dar ea vrea doar să sugereze manifestarea democratică, o istorie de sudoare și joc sub soarele ameteitor al după-amiezilor, o deschidere a formei care face din joc un fel de bun-venit adresat țării mele.

Celălalt cuvînt este „cult“. Ce le mai place să-l folosească împotriva noastră. Le oferă termenul fals de care au nevoie pentru a ne defini drept copii superstițioși. Și cum urăsc disponibilitatea noastră de a munci și lupta. Ei vor să ne aducă înapoi în lumea peluzelor. Cum că am fi dornici să locuim pe stradă, să dormim pe podea, să ne înghesum în dube și să călătorim toată noaptea în căutare de fonduri, servindu-l pe Mentor. Că tatăl nostru adevărat este străin și de culoare. Cum mai disprețuiesc pe tăcute toate astea. Ne țin camerele pregătite. Au numele noastre pe buze. Dar noi ne aflăm la distanță de o viață de ei, plîngînd ore întregi, la rugăciune.

Lume destrămată. Șocul șocurilor. Dar există un plan. Pali-pali. Să grăbim timpul pentru tot omul.

Ea nu îl mai visează decît pe Mentor. Toți îl visează. Îl văd în viziunile lor. Stă în aceeași cameră cu ei, cînd corpul său tridimensional este la mii de mile depărtare. Vorbesc despre el și plîng. Lacrimile li se rostogolesc pe față și formează băltoace pe dușumea, pătrunzînd în camera de dedesubt. El face parte din structura proteinelor lor. Îi ridică din obișnuitele coordonate de timp și spațiu, și apoi le arată binecuvîntarea vieților dedicate obișnuințelor, muncii, rugăciunii și obedienței.

Rodge îi oferă lui Maureen binoclul. Ea scutură ferm din cap. Este ca și cum ai căuta după un taifun corpul celui iubit.

Se ridică în văzduh mii de ciorchini de baloane și zboară peste marginea stadionului. Karen își ridică vîlul și trece pe sub amvonul care este încadrat pe trei laturi cu panouri antiglonț. Simte suflul ființei Mentorului, forța solară a unui suflet carismatic. Niciînd nu fusese mai aproape de el. O stropește cu picături fine dintr-o sticlă sfîrșită. Ea vede cum Kim mișcă din buze, îngînînd cîntarea Mentorului cuvînt cu cuvînt. Este suficient de aproape de tribună pentru a vedea oamenii îngrămădindu-se la gard și făcîndu-și loc pentru a fotografia. I-a trecut ei vreodată prin cap că se va trezi pe un stadion din New York fotografiat de mii de oameni ? Probabil că, de fapt, cei care fotografiază sînt la fel de mulți ca mirii și miresele. Gîndul acesta ametește perechile. Simt că

spațiul este contagios. Sînt ici și colo, deja prezente în albume și retroproiectoare, umplînd ramele cu corpurile lor microcosmice, cu miniaturile în care încearcă să se transforme.

Se întorc spre gazonul terenului, pentru a încheia formația. Cîteva trupe folclorice dansează acompaniate de fanfară. Karen se pierde în mulțimea adunată în coloană. Le simte ritmul respirației. Sînt o familie internațională acum, iar fiecare mariaj, un canal către mîntuire. Mentorul alege fiecare pereche, fiecare partener, observînd în viziunile lui cum se potrivesc mediul și caracterele. Este un mandat pentru rai, hotărît dinainte, fiecare persoană fiind pusă aici să o cunoască pe cealaltă. Patruzeci de zile de separare înainte de a fi singuri într-o încăpere, înainte de a avea voie să se atingă și să se iubească. Sau mai mult. Poate ani, dacă așa crede Mentorul de cuviință. Dușuri reci. Rigorile acestora fortifică. Autocontrolul taie adînc în vîrstă, în cifrul personal, în sistemele dorinței izolate. Soțul și soția sînt de acord să trăiască în țări diferite, făcînd muncă de misionariat, extinzînd limitele corpului comun. Satana urăște dușurile reci.

Ochiul mulțimii atîrnă strălucitor deasupra lor precum ochiul triumfiului de pe bancnota de un dolar.

Explodează o petardă, o nouă rafală trasă dintr-un M-80 zguduie văzduhul și impactul răsucesc capetele privitorilor. Maureen privește înmărmurită. Șiruri de băieți merg printre rîndurile neocupate pînă în sectorul de sus, unii dintre ei doar în vîrstă de zece sau doisprezece ani, fandosindu-se aidoma faimoșilor borfași care bagă în sperietă o stradă întreagă. Își dă seama că nu vrea să-i vadă.

— Îți spun eu, zice Rodge. Am de gînd să examinez această organizație. Să consult bibliotecile, să dau telefoane, să contactez părinții, să fac cercetări. Există grupări de sprijin pe care oamenii le solicită pentru tot felul de lucruri.

— Avem nevoie de ajutor. Sînt de acord. Dar tu ești la distanță de ani-lumină de prezent.

— Cred că ar trebui să ne schimbăm avionul de îndată ce ne întoarcem la hotel și să eliberăm camera.

— Oricum ne vor pune să plătim și pentru noaptea asta. Putem foarte bine să cumpărăm bilete la ceva.

— De-am porni odată și chestia asta.

— Arzi de nerăbdare. O, Doamne! Ce distracție!

— Vreau să citesc tot ce-mi cade-n mînă. Nu prea m-am preocupat pînă acum, și asta pentru că n-am știut că este implicată chiar atît de serios. Ar trebui să găsim cîteva numere de telefon pentru apeluri de urgență și să vedem cu cine putem sta de vorbă.

— Vorbești ca unul din oamenii aceia, doborîți de vreo boală rară, care studiază fiecare centimetru de material din cărțile medicale, contactează doctori de pe trei continente și depistează zi și noapte bolnavi de aceeași boală.

— Așa-i, Maureen.

— Ei zboară la Houston, ca să-l vadă pe șeful lor. Șeful lor se află întotdeauna la Houston.

— Ce-i rău în a afla tot ce poți?

— Nici nu trebuie să-ți placă.

— Nu este vorba de plăcere. Este responsabilitatea noastră față de Karen.

— Apropo, unde-i?

— Vreau cu tot dinadinsul.

— Erăi foarte concentrat cînd examinezi totul. Ce, te-ai și plictisit?

Se pornește vîntul și vîlurile flutură și se ridică. Perechile tipă vesele, surprinse într-o alunecare grațioasă. Își amintesc că sînt copii nevindecați de veselia molipsitoare. De fapt, împărtășesc cu toții un trecut comun. Karen se gîndește la toate nopțile acelea dormite într-o dubă sau în camere înghesuite, sculîndu-se la cinci pentru rugăciune, apoi pe străzi cu echipa ei. Era o fată, pe nume June, care simțea că se micșora pînă ajungea la mărimea unui copil. I-au spus Junette. Mînuțele ei nu puteau ajunge la săpunurile mici din toaletele motelurilor americane. Lucrul acesta nu părea nefiresc celorlalți din echipă. Vedea doar ceea ce era acolo, într-adevăr, configurația eternității furișîndu-se pe sub straturile de vopsea și glutanat de pămînt.